

Giận hờn con gái

Hai đứa cãi nhau.

Một trận chiến bùng nổ. Đôi bên lời qua tiếng lại, con trai to tiếng quát, con gái giận dỗi bỏ đi. Và thế là chiến tranh lạnh xảy ra.

Nhưng cãi nhau vì chuyện gì? Hình như là vì một chuyện con còn con con mà đến giờ con gái cũng chẳng còn nhớ nữa. Nhưng sao hai đứa lại giận nhau lâu thế nhỉ? Có mấy khi hai đứa cãi nhau đâu, nhưng lần này tranh cãi nảy lửa và kịch liệt lắm, có vẻ như vấn đề đã rất nghiêm trọng, làm sao để cứu vãn bây giờ?

Hắn một tuần rồi cơ á? Mấy đêm liền con gái khóc ướt sũng cả gối, tự nhiên thấy mình dở hơi quá. Rõ ràng là tức con trai lắm ý, chỉ muốn con trai biến đi cho khuất mắt thôi. Ấy vậy mà sao không thấy con trai thì con gái lại bứt rứt khó chịu thế, cảm giác trống vắng và thiếu hụt một cái gì đó làm con gái bất an vô cùng. Nhớ. Nhớ chết đi được ý!

Một tuần rồi không được thấy dãy số quen thuộc hiện lên trên điện thoại, thấy hụt hẫng quá. Con gái không lưu số con trai, nhưng từng con số đã in sâu vào tâm trí con gái từ lâu lắm rồi. Có lần con trai hỏi sao con gái kì thế, không chịu lưu số con trai. Bạn bè con gái ai cũng được lưu bằng những biệt danh cực kỳ dễ thương, ấy vậy mà con trai thì không, thiệt thòi quá. Mỗi lần gọi điện toàn hiện số lạ, con gái không thấy con trai tủi thân lắm hay sao. Con gái chỉ cười mà không nói. Lưu số mọi người vào danh bạ thì con gái chẳng nhớ số ai đâu, con gái ngốc lắm, lại hay quên mà. Ngược lại, số điện thoại con trai thì chẳng bao giờ con gái quên đâu. À thật ra con gái có lưu số con trai đấy chứ, nhưng không lưu vào danh bạ mà lưu vào trái tim đây này. Con trai thông minh thế mà chẳng biết điều này ư. Ngốc! Quá ngốc! Ngốc hơn cả con gái kìa.

Một tuần liền không được nghe giọng ai đó, không được thấy ai đó nói cười, nhất là nụ cười ai đó. Cái nụ cười khiến con gái thích ngay từ lần đầu gặp gỡ. Cũng chính nụ cười ấy đã làm trái tim con gái bỗng bênh chao đảo, chẳng thể nào xóa bỏ khỏi tâm can. Ruột gan cứ phải gọi là nghiêng ngả, tả tơi >_< ... Con gái đã say nắng con trai từ nụ cười ấm áp lan tỏa cả trời đông ấy đấy.

Thế mà cả tuần rồi xa vắng, con gái thấy lòng trống vắng khôn nguôi!

Một tuần rồi không được nghe ai đó càu nhàu mỗi khi qua đón con gái đi học mà phải chờ quá lâu; không được nghe ai đó căn nhắc con gái cái tội đi đâu cũng không đeo khẩu trang: “Đường phố thì bụi mù, không sợ ung thư da à?”; và cũng chẳng được nghe con trai trách móc kẻ ngốc nào đó biết trời mưa mà không chịu mang ô, chỉ vì muốn đi mưa cho lãng mạn ...

Ai đó thật lắm chuyện. Còn kẻ ngốc nào đó cũng thật hâm hâm.

Mà sao con trai kì vậy, một tuần rồi vẫn chưa chịu làm lành với con gái là sao? Con gái thì ... Nhớ rất nhớ! Nhưng có những nguyên tắc không thể tự mình phá vỡ. Thì là con gái mà. Phải kiên cố. Lòng tự trọng và sự tự tôn không cho phép con gái chủ động làm lành.

Sớm nay gió mùa về, lòng con gái bỗng thấy chênh vênh quá. Lạnh! Nhưng cái lạnh trong tim còn đáng sợ hơn cái lạnh của thời tiết kia. Đi bộ ra bến xe bus mà lòng con gái buồn thiu, mặt trời cũng buồn hiu, chẳng rạng rỡ như mọi ngày. Đáng ghét! Sao trời lại rét thế này!!!

Chiều tan học về, đã mặc áo khoác rõ dày ở ngoài mà vẫn lạnh. Giờ này nếu có con trai ở bên thì sẽ ôm con gái thật chặt, cùng nhau chia sẻ hơi ấm, cùng nhau đi qua cái lạnh ngày chớm đông. Như vậy thật ấm áp biết bao!

Đứng thần thờ ngoài cổng trường một lúc lâu, con gái mới tần ngần nhớ ra không còn con trai đến đón nữa rồi. Con gái cười ngây ngô. Ngốc quá, chờ đợi gì nữa chứ. Vô ích. Thế là lại lui thủi ra bến xe bus chờ xe. Gió mùa lạnh buốt. Cúi xuống chỉnh lại khăn quàng cổ, con gái ngược mắt lên thấy một đôi trai gái đạp xe đi qua. Vòng tay cô gái ôm người yêu rất chặt, họ nói cười vui vẻ. Cả khoảng trời như lặng im, thời gian như dừng lại, chỉ còn đôi tình nhân giữa nắng chiều dịu dịu, khung cảnh vô cùng nên thơ. Con gái như mơ hồ đi lạc giữa bức tranh thơ mộng ấy, thấy mắt mình ươn ướt, tủi thân cực độ. Giá mà con trai ở đây - ngay lúc này thì tốt biết bao!

Tối học thêm về ngang qua hàng bánh Donner Kebab quen thuộc, bác bán hàng quân tâm hỏi:

- Sao hôm nay lại đi một mình thế cháu, bạn trai đâu?

- À vâng ...

Con gái chỉ ậm ờ rồi nói đại một lý do cho qua chuyện, nén tiếng thở dài, lòng con gái buồn mênh mang.

Trong lúc chờ bánh, con gái ngẩn ngơ hoài niệm về quá khứ. Đâu có xa xăm gì đâu, chỉ mới cách đây một tuần thôi mà, nhưng sao cứ ngỡ dài thật dài, như vài thế kỷ vừa trôi qua. Một tuần trước vẫn còn ai đó đứng bên cùng con gái chờ bánh, vừa đợi vừa cười nói xôn xao. Chỉ đơn giản vậy thôi, nhưng nơi nào có con trai, với con gái nơi ấy thật ngọt ngào và bình yên. Ôi! Con gái nhớ con trai nhiều biết bao! Bất giác, khóe mi cay cay, con gái chợt bừng tỉnh lau vội giọt nước mắt đang nhè nhẹ rơi. Văng con trai, lòng con gái chơi vơi lạ lùng!

Trước lúc con gái rời hàng bánh, bác bán hàng bảo:

- Đừng nghĩ ông già này lắm chuyện, cháu gái à, làm lành với bạn trai đi!

- O, dạ ???

Bất ngờ trước câu nói của bác, con gái ngơ ngác chẳng biết phản ứng thế nào, đành gượng cười cầm túi bánh ngượng ngập cúi chào bác rồi ra về.

Âyda, có vẻ như hai chữ thất tình đã dán đầy trên mặt cô rồi đó con gái ơi !!!
Đêm nay lại là một đêm dài mất ngủ!

Mấy ngày sau đó thời tiết càng lúc càng lạnh hơn, chân con gái sưng phồng vì bị cước, đau rát, tê buốt đến phát khóc. Chỉ vì cái tội lười không chịu đi tất đây mà. Con trai mà biết chắc lại lau bầu cho xem. Con gái nghĩ vậy, nhưng chợt nhớ ra hai đứa đang chiến tranh lạnh, lại thở dài ngao ngán.

Nhớ mùa đông năm ngoái, buổi tối chat với nhau con gái than thở chuyện đau chân, chờ mãi chẳng thấy con trai trả lời, buzz mãi cũng chẳng thấy tăm hơi, con gái thấy tủi thân, ấm ức không tả. Thế nhưng chỉ nửa tiếng sau đã nghe tiếng chuông cửa, con trai xuất hiện làm con gái giật mình. Lạnh thế mà con trai đến tận nhà con gái, còn mang theo mấy đôi tất cực cute: “Anh vừa mua đây, ngồi xuống anh xem chân nào. Biết cái tính đénh đoảng của em mà, không chịu đi tất, nói mãi vẫn không nghe là sao? Lần sau mà còn như thế,

đừng có kêu than với anh nghe chưa!”. Nói rồi con trai cúi xuống xoa xoa chân con gái, còn tự tay đi tắt vào cho nữa. Con gái cảm động phát khóc, mắt hoe đỏ rưng rưng.

Thấy vậy con trai vội dỗ dành: “Ơ kìa, anh đùa đấy, khóc cái gì mà khóc, to đầu mà tính khí vẫn trẻ con thế à. Nín đi. Tối nhớ ngâm chân nước nóng với muối gừng nhé. Mai sẽ khỏi thôi, không đau nữa đâu, đừng khóc nữa!”

Con gái òa khóc, mếu máo: “Ngâm chân nước nóng với muối gừng để nấu chân em luôn à!”

“Muốn không bị nấu chân thì đi tắt vào nhé. Thôi anh về đã, đang làm dở đồ án ở nhà, máy tính còn chưa tắt. Em ngủ sớm đi đấy, anh về đây.” Con trai cười tình nghịch, nụ cười như siro, ngọt lịm, làm chân con gái chẳng còn đau chút nào.

...

Trở về với thực tại, con gái cười méo mó. Nhớ! Nhớ nụ cười ấy chết đi được, nhớ không chịu được nữa rồi. Thế là đến ngày thứ chín, con gái từ bỏ cái gọi là kiêu hãnh, cái gọi là sự tự tôn, cái gọi là nguyên tắc của riêng mình để nhắn tin cho con trai. Ủ, nhớ anh lắm lắm, con trai à!

9 giờ tối, con gái viết tin nhắn dài ời là dài gửi cho con trai, hồi hộp đợi tin nhắn trả lời.

10 giờ vẫn chẳng thấy hồi âm. Chả lẽ con trai vẫn giận con gái sao? Đồ nhỏ mọn, đồ đáng ghét. Con gái nghĩ thầm, nhưng vẫn cứ nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại, cứ bấm cho nó sáng lên rồi lại thở dài thườn thượt khi nhìn nó tối lại. Thời gian chậm chạp, từng phút trôi qua nặng nề!

11 giờ, tiếng chuông điện thoại réo vang. Thấp tha thấp thỏm theo từng giai điệu của bài “Người nào đó”, con gái mừng kinh khủng nghĩ ngay tới con trai. Biết mà, con trai sẽ không bỏ mặc con gái đâu mà. Ai ngờ không phải số điện thoại quen thuộc, con gái lại thở dài, không đếm được số lần thở dài trong ngày của mình nữa rồi, con gái thất vọng khôn nguôi!

Nhưng vẫn lịch sự nghe máy: “Alo, ai đấy ạ?”

“Anh đây”

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, tim con gái đập rộn ràng, tay run run chẳng nói nên lời, hạnh phúc như vỡ òa. Chưa kịp trả lời thì con trai nói tiếp: “Trời lạnh rồi đấy, em ngủ sớm đi nha, đừng thức đọc tiểu thuyết nữa. Máy hôm nay anh đi công tác đột xuất, chả kịp báo cho em, mà điện thoại của anh rơi xử lúc nào rồi, chả biết nữa. Bận túi bụi giờ mới có thời gian liên lạc với em này. Đi bộ cả chục cây số mới có sóng điện thoại đấy, thương anh không cô bé?”

...

Lâu ngày mới được trò chuyện, hai đứa nói chuyện say mê, nói mãi vẫn chẳng hết chuyện, chỉ ước sao được ngồi cạnh nhau lúc này cho thỏa nhớ mong.

“Anh còn giận em không?” con gái ngập ngừng.

“Ờ, giận gì cơ. Có giận em lúc nào đâu. Thôi anh phải trả máy cho bạn đã. Công tác về anh mua quà cho nhé, muộn rồi, em ngủ đi.”

“Khoan ... Anh, anh có nhớ em không?”

“Ngốc! Không nhớ, anh gọi điện cho em làm gì. À trời lạnh lắm đấy, em đừng quên đi tất nhé. Đợi anh về rồi tâm sự tiếp. Vợ yêu ngủ ngon!”

Nói vậy nhưng con trai vẫn chờ con gái cúp máy rồi mới đưa điện thoại trả bạn. Còn con gái lúc này thì ... như chưa tỉnh cơn mơ, lòng ngập tràn hạnh phúc, chân cũng chẳng còn thấy đau nữa, cảm xúc bỗng bình, trái tim dịu dàng, tâm hồn như đang trôi dạt tít trên mây. Kẻ ngốc nào đó bỗng thấy yêu đời đến lạ!

À! Con gái nhớ ra rồi. Thì ra hai đứa giận nhau vì con trai mãi chơi dota, chả thèm nhảy Au với con gái, lại còn bảo “trẻ con mới chơi Au”. Thế rồi xọ từ chuyện nọ sang chuyện kia (mà thật ra chỉ là do con gái suy diễn lung tung) rồi quy kết cho con trai cái tội không quan tâm con gái, coi dota quan trọng hơn người yêu, blah blah ... Sau đó thì không ai chịu nhường ai, con gái giận dỗi bỏ đi luôn, không thèm ngoái lại. Nghĩ lại con gái thấy mình trẻ con quá!

Giờ thì con gái mới giác ngộ được rằng, hóa ra con trai cũng quan tâm mình lắm, quan tâm cực kỳ ý. Chẳng qua là không nói ra thôi, chẳng qua là con gái nghĩ quá nhiều. Con trai đâu phải lúc nào cũng vô tâm.

Ôm em Teddy - quà sinh nhật con trai tặng, tối hôm ấy, con gái ngủ rất ngon!

Ôi chao! Kỳ lạ quá! Sáng nay đi học, lòng con gái bỗng thấy vui rộn ràng, trái tim ngân vang những giai điệu nhịp nhàng, cảm xúc khê khàng, dịu êm. Thời tiết vẫn vậy mà sao lòng ấm quá. Giờ ra chơi còn lười len ra để hoàn thành chiếc khăn mà chỉ vì một tuần giận dỗi, con gái chả thèm động đến que đan. Phải đan xong sớm để còn quàng cho con trai nữa chứ, đông đến rồi mà. Đúng là con gái, cứ suốt ngày giận hờn vu vơ, đâu biết tự mình làm khổ mình, con trai có để ý, có biết là đang bị con gái giận đâu. Và rồi con gái lại phải làm lành đấy thôi. Thật ra là con gái hay dỗi, nhưng cũng chẳng giận được lâu đâu, vì đã thích con trai quá rồi.

Là lá la, nắng hôm nay thật đẹp, thật ấm áp. Vì chiều nay được gặp con trai rồi. Và thế là con gái mỉm cười, nụ cười long lanh hạnh phúc của ngày chớm đông.

Có con trai, mùa đông thật tuyệt!